

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/300/2018
Identifikačné číslo spisu: 7111211734
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7111211734.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ C. A. a 2/ E. A., oboch bytom v J., K. XX, zastúpených JUDr. Matúšom Hribom, advokátom so sídlom v Prešove, Na hradbách 5, proti žalovanému Mestu Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48/A, IČO: 00 691 135, o nahradenie prejavu vôle, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36 C 98/2016, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. marca 2018 sp. zn. 5 Co 352/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. apríla 2017 č.k. 36 C 98/2016-26 nepripustil zmenu žaloby, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ sa domáhajú, aby súd nahradil vyhlásenie vôle žalovaného na uzatvorenie dodatku k zmluve o prevode vlastníctva bytu uzavretej medzi stranami sporu z 24. mája 2010, ktorým sa previedol podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 3915/10000, pričom poukázali na § 29a zákona č. 182/1993 Z. z. a dôvodili, že majú za to, že zo strany žalovaného im nebol prevedený predmetný byt v zákonom stanovenej lehote v časti týkajúcej sa prevodu spoločných častí a spoločných zariadení. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný uzatvoril so žalobcami 1/ a 2/ zmluvu o prevode vlastníctva bytu 24. mája 2010, ktorá následne bola podkladom pre zápis vlastníckych práv v Katastri nehnuteľností v prospech žalobcov 1/ a 2/, z čoho podľa neho vyplýva, že žalovaný si povinnosť v súlade s § 29a veta prvá citovaného zákona splnil. Tak, ako sa domáhajú žalobcovia 1/ a 2/ svojho právneho nároku - nahradenie prejavu vôle, súd prvej inštancie konštatuje, že táto vôľa bola už dávno splnená, nie je už čo nahrádzať, táto povinnosť žalovanému nevyplýva ani z citovaného ustanovenia, ani zo žiadneho iného záväzku medzi stranami sporu. Súd prvej inštancie je toho názoru, že pokiaľ žalobcovia 1/ a 2/ tvrdia, že malo ísť o inú výmeru, resp. podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, nároku sa môžu domáhať určovacou žalobou, žalobou vlastníckou, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi v konkrétnom

prípade. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nakoľko nie je daný hmotnoprávny základ nároku, žalobu zamietol. V zmysle § 143 ods. 1, 3 CSP nepripustil zmenu žaloby vzhľadom na to, že výsledky doterajšieho konania nemohli byť podľa neho podkladom na konanie o zmenenej žalobe, a tak pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe. Konštatoval, že žalobcovia 1/ a 2/ k žiadaným nárokom nedoručili žiadne hodnoverné listinné dôkazy, pojednávania sa nezúčastnili a súd prvej inštancie ich žalobu považoval za účelovú.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 8. marca 2018 sp. zn. 5 Co 352/2017 odmietol odvolanie proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie a potvrdil rozsudok vo výrokoch II. a III. Stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odmietol v zmysle § 386 písm. c/ CSP, nakoľko smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Uviedol, že rozhodnutie o zmene žaloby má povahu uznesenia, aj keď je formálne súčasťou rozsudku a pri uzneseniach platí, že odvolanie je prípustné iba vtedy, ak to zákon pripúšťa. Uznesenia, proti ktorým je možné podať odvolanie sú taxatívne vymenované v § 357 CSP. Ak je podané odvolanie proti uzneseniu, ktoré nie je obsiahnuté v enumeratívnom výpočte, musí byť odmietnuté. Odvolací súd mal za to, že skutočnosti uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojím procesným postupom znemožnil žalobcom 1/ a 2/, aby uskutočňovali im patriace procesné práva, a preto ani nemohlo podľa neho dôjsť k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Konštatoval, že nemal nijaký dôvod považovať neúčast' zástupcu žalobcov 1/ a 2/ na pojednávaní 27. apríla 2017 ako dôsledok údajného administratívneho nedopatrenia jeho kancelárie, ale správne vychádzal iba z toho, čo je v spise a správne pojednávanie uskutočnil. Uviedol, že iba samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy stranami sporu navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Poukázal na to, že z povahy veci vyplýva, že strana sporu, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý, hoci bol navrhnutý, nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne nevykonal dôkaz odborným posudkom X.. J. z 23. septembra 2008 č. 80/2013 a nevy počul žalobcov 1/ a 2/, lebo skutkový stav bol riadne zistený z ostatných vykonaných dôkazov a dodal, že okrem toho menovaný v posudku zodpovedal právnu otázku, na čo nie je oprávnený, lebo právne otázky posudzuje vždy len súd. Odvolací súd dospel k názoru, že súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, čo je zrejme aj z vyjadrenia žalovaného k odvolaniu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dôvodila, že rozhodnutia prvoinštančného ako aj odvolacieho súdu sú zmätočné, nakoľko rozsudok odvolacieho súdu podľa nich neobsahuje jediný právny argument vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, preto je nepreskúmateľný. Poukázali tiež na administratívne nedopatrenie kancelárie svojho právneho zástupcu, ktorým nebol vyznačený termín pojednávania v tejto veci, ale vo veci vedenej pred súdom pod sp. zn. 36 C 112/2015, v ktorej bolo pojednávanie nariadené nadväzne (v prejednávanej veci na 9:00 a nadväzne na to o 10:00 hod. v označenej veci). Nakoľko obe veci rozhodoval ten istý sudca, nie je žalobcom 1/ a 2/ zrejme, prečo v jednom prípade bolo ospravedlnenie akceptované a v tejto veci súd dáva na ťarchu žalobcom 1/ a 2/ ich neprítomnosť. Majú za to, že kolízia s iným pojednávaním bola súdu riadne oznámená a preukázaná a táto prekážka sa vzťahuje aj na pojednávanie v tejto veci, ktoré bolo nariadené o hodinu skôr. Konštatovali, že je možné súhlasiť s odvolacím súdom v tom, že nie je podstatná administratívna chyba advokátskej kancelárie (aj keď uvedené chyby sa stávajú aj na strane súdov), avšak nie je možné podľa nich súhlasiť s tým, že súd mal vychádzať len zo spisu, keď mu z jeho činnosti bolo zrejme, že právny zástupca žalobcov 1/ a 2/ sa nemôže dostaviť pre kolíziu na obe pojednávania. S prihliadnutím na všetky okolnosti a prieťahy v konaní majú žalobcovia 1/ a 2/ za to, že prejednáváním veci v neprítomnosti žalobcov a ich právneho zástupcu došlo k poškodeniu ich procesných práv v takom rozsahu, že právo na spravodlivý proces (rýchlu a účinnú ochranu poškodených práv) jednoznačne porušené bolo. Žalobcovia 1/ a 2/ žiadali napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že žiada dovolanie odmietnuť, nakoľko nie sú dané dovolacie dôvody.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Právo na súdnu ochranu, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

11. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

12. Žalobcovia 1/ a 2/ v dovolaní uviedli, že prípustnosť ich dovolania vyplýva z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Vo vzťahu k dovolaniu smerujúcemu proti prvému výroku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie ako nepripustné v zmysle § 386 písm. c/ CSP, dovolací súd uvádza, že na rozdiel od doterajšej právnej úpravy bola zmenená koncepcia prípustnosti odvolania proti uzneseniu. Rozhodnutie o nepripustení zmeny žaloby nie je uvedené v predmetnom ustanovení § 357 písm. a/ až n/ CSP a zároveň sa naň nevzťahuje ani ustanovenie § 422 ods. 1 CSP. Ak Civilný sporový poriadok nepripúšťa odvolanie proti uzneseniu o nepripustení zmeny žaloby (§ 357 CSP), teda ak neumožňuje preskúmanie takéhoto rozhodnutia v odvolacom konaní, tak je tým vylúčená aj možnosť jeho preskúmania v dovolacom konaní (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 35/2017, 4 Obdo 18/2017).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia, ale rozhodujúce je výlučne zistenie odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017).

15. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Pokiaľ žalobcovia 1/ a 2/ v dovolaní namietajú, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (ako i rozhodnutie súdu prvej inštancie) je nepreskúmateľné a arbitrárne. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

18. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

19. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak,

že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

20. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

21. V danom prípade odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnili. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok, náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

22. Žalobcovia 1/ a 2/ ďalej porušenie práva na spravodlivý prístup k súdu videli v tom, že súd prvej inštancie neodročil pojednávanie vytyčené na 27. apríla 2017 a ktoré sa konalo v ich neprítomnosti.

23. Právo strany, aby jej vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti strany, ale tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. V zmysle § 183 ods. 1 CSP sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Podľa § 183 ods. 3 CSP strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo sa mohla dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať. Podľa § 178 CSP ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch. Predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ boli na pojednávanie vytýčené súdom prvej inštancie na 27. apríla 2017 riadne a včas predvolaní výzvou doručenou ich právnomu zástupcovi 18. januára 2017, svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní však neospravedlnili. Doručením predvolania vytvoril súd žalobcom 1/ a 2/ náležitú procesnú možnosť zúčastniť sa pojednávania. Pokiaľ žalobcovia 1/ a 2/ túto možnosť bez náležitého ospravedlnenia a návrhu na odročenie pojednávania (majúceho zákonom stanovené náležitosti) nevyužili, nemožno súdu vytýkať, že im znemožnil účasť na pojednávaní. Skutočnosť, že právny zástupca požiadal o odročenie pojednávania v inej veci, neznamená, že žiadal aj o odročenie pojednávania v predmetnom konaní. Odročenie pojednávania podľa CSP je viazané nielen na existenciu dôležitého dôvodu u strany alebo jej zástupcu, ale kumulatívne, na nemožnosť spravodlivo od nich žiadať, aby sa nechali zastúpiť. Výslovne sa ustanovuje, že advokát je v zásade zastupiteľný iným advokátom, to neplatí, ak dôležitý dôvod nastal krátko pred pojednávaním, alebo ak advokát preukáže, že strana odôvodnene trvá na jeho osobnom zastúpení. Dôvod odročenia pojednávania je však strana povinná oznámiť súdu bezodkladne. Túto povinnosť si však strana nespĺnila. Súď nemal (ani nemal mať odkiaľ) vedomosť o vôli právneho zástupcu žalobcov 1/ a 2/ odročiť aj toto konkrétne pojednávanie, ktoré predchádzalo pojednávaniu vytýčenom následne po ňom.

25. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že postupom súdu pri nariaďovaní a odročovaní pojednávania nedošlo k nesprávnomu procesnému postupu a k znemožneniu žalobcovi 1/ a 2/ uskutočňovať im patriace procesné práva.

26. Z týchto dôvodov najvyšší súď uzatvára, že žalobcovia v dovolaní nedôvodne namietajú existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a preto dovolanie žalobcovi 1/ a 2/ podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

27. Najvyšší súď rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.